Στήν ὑπόθεση 148/79

WALTER KORTER, ὑπάλληλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ὁ ὁποῖος διαμένει στίς Βρυξέλλες καί ἐκπροσωπεῖται ἀπό τόν Hans-Georg Hornung, δικηγόρο Trier, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τό δικηγόρο Pierre-Paul Schleimer, 78, Grand'rue,

προσφεύγων,

κατά

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπούμενου ἀπό τόν Pierre L. Prüm, δικηγόρο Λουξεμβούργου, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τό δικηγόρο Prüm, 22, Côte d'Eich,

καθ' οὗ,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖται νά ὑποχρεωθεῖ τό Συμβούλιο νά ἀποφανθεῖ, μέ ἀπόφαση ὑποκείμενη σέ ἔνδικα μέσα, ἐπί τῆς αἰτήσεως ἀλλαγῆς τοποθετήσεως τοῦ Korter,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, A. Touffait καί O. Due, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων μποροῦν νά συνοψιστοῦν ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά

Στίς 11 Αὐγούστου 1978 ἡ γενική γραμματεία τοῦ Συμβουλίου δημοσίευσε τήν

189/78 ἀνακοίνωση πρός τό προσωπικό, πού πληροφοροῦσε τούς ὑπαλλήλους ὅτι μιά θέση ὑπαλλήλου διοικήσεως κατηγορίας Α, 6αθμοῦ Α 7/Α 6, ἦταν κενή, προσωρινά γιά ἕνα χρόνο, στή γενική διεύθυνση Ε, διεύθυνση ΙΙΙ, διαπραγματεύσεις περί προσχωρήσεως.

Ἡ ἀνακοίνωση καλοῦσε τούς ὑπαλλήλους πού ἐνδιαφέρονταν γιά τή θέση αὐτή καί πού ἔκριναν ὅτι εἶχαν τά ἀπαιτούμενα προσόντα νά ὑποβάλουν στή διοίκηση, γραφεῖο προσωπικοῦ, τό ἀργότερο μέχρι τίς 29 Σεπτεμβρίου 1978, αἴτηση ἀλλαγῆς τοποθετήσεως. Δεκτές θά γίνονταν οἱ ὑποψηφιότητες τῶν ὑπαλλήλων πού εἶχαν ἤδη τό 6αθμό Α 7/Α 6.

Ἡ ἀνακοίνωση διευκρίνιζε ὅτι δέν ἦταν ἀναγκαία ἡ συμπλήρωση εἰδικοῦ ἐντύπου γιά τήν ὑποβολή τῶν ὑποψηφιοτήτων καί ὅτι ἀρκοῦσε ἕνα ὑπηρεσιακό σημείωμα συνοδευόμενο ἀπό ἕνα σύντομο 6ιογραφικό σημείωμα.

Ἀναφερόμενος στήν ἀνακοίνωση αὐτή, ὁ Walter Korter, ὑπάλληλος διοικήσεως στή γενική γραμματεία τοῦ Συμβουλίου ἀπό τήν 1η Ὀκτωβρίου 1973, ζήτησε μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1978 τήν ἀλλαγή τῆς τοποθετήσεώς του.

Μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979, ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου προσωπικοῦ πληροφόρησε τόν Korter ὅτι δέν ἔγινε δεκτή καμιά ὑποψηφιότητα γιά τήν κενή θέση.

Στίς 23 Φεβρουαρίου 1979 ὁ Korter ἔστειλε στό διευθυντή τῆς διοικήσεως ὑπηρεσιακό σημείωμα στό ὁποῖο ἀμφισ6ητοῦσε τό δικαίωμα ὑπογραφῆς τοῦ συντάκτη τοῦ ὑπηρεσιακοῦ σημειώματος τῆς 6ης Φε6ρουαρίου καί ζητοῦσε σχετικές διευκρινίσεις. Ὁ Korter ἀνέφερε ὅτι εἶχε μόλις πληροφορηθεῖ ὅτι τό ὑπηρεσιακό σημείωμα ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ ὡς διοικητική πράξη πού ἔθιγε τά συμφέροντά του. Ὁ χαρακτηρισμός ὅμως αὐτός τοῦ φαινόταν ἀμφί6ολος: ἡ ἐν λόγω πράξη δέν περιεῖχε καμιά ἀναφορά στήν ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ἐνῶ τό δικαίωμα ὑπογραφῆς δέν ἰσχύει παρά μόνο ἄν ἀπορρέει ἀπό τή ρητή ἐξουσιοδότηση τοῦ γενικοῦ γραμματέως πρός ὁρισμένο πρόσωπο, πράγμα πού δέ συνέ6αινε στήν περίπτωση αὐτή.

Στίς 19 Μαρτίου 1979 ὁ Korter πληροφορήθηκε, σέ ἀπάντηση τοῦ σημειώματός του τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1979, ὅτι καμιά αἴτηση μεταθέσεως δέν εἶχε ληφθεῖ ὑπόψη ἀπό τόν ἁρμόδιο τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας καί ὅτι ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου προσωπικοῦ ἦταν ἐξουσιοδοτημένος νά ὑπογράφει ἀνακοινώσεις πού ἔχουν, ὅπως καί ἡ ἀνακοίνωση τῆς 6ης Φεβρουαρίου, ἁπλῶς καί μόνο πληροφοριακό χαρακτήρα.

Μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Korter ζήτησε νά μάθει ἀπό τή διοίκηση πότε σκόπευε ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή, ἐν ὄψει τῆς προθεσμίας πού προ6λέπεται στό ἄρθρο 90 πρώτη καί δεύτερη παράγραφος τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, νά λάβει ἀπόφαση ἐπί τῆς αἰτήσεώς του τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1978 περί μεταθέσεως.

Στίς 25 Ἀπριλίου 1979 ἡ διοίκηση ἐπι6εβαίωσε στόν Korter ὅτι τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου ἀποτελοῦσε ἁπλῶς μιά πληροφορία στό πλαίσιο μιᾶς διαδικασίας πού κινεῖται σέ περίπτωση κενώσεως θέσεως. Οἱ ὑποψηφιότητες πού κατατίθενται στό πλαίσιο τῶν διαδικασιῶν αὐτῶν διαβιβάζονται στόν προϊστάμενο τῆς ἁρμόδιας ὑπηρεσίας, ὁ ὁποῖος ἔχει κάθε εὐχέρεια εἴτε νά κάνει δεκτή κάποια ὑποψηφιότητα εἴτε νά προτείνει ἄλλη λύση. Οἱ ὑπάλληλοι πού ὑποβάλλουν ὑποψηφιότητα λαμβάνουν ὁπωσδήποτε ἀπάντηση ἀπό τή διοίκηση. Δέν εἶναι θέμα τῆς ἁρμόδιας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς νά ἀπαντήσει στίς ὑποψηφιότητες πού ὑποβάλλονται στό πλαίσιο μιᾶς τέτοιας διαδικασίας.

Στίς 26 Ἀπριλίου 1979 ὁ Korter ὑπέβαλε ἔνσταση, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, πρός τό γενικό γραμματέα τοῦ Συμβουλίου καί τοῦ ζήτησε νά δεχτεῖ, ὡς ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή, τήν αἴτηση μεταθέσεώς του τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1978 ἤ τουλάχιστον νά λάβει ἀπόφαση κατά τόν προσήκοντα τύπο.

Ὁ γενικός γραμματεύς τοῦ Συμβουλίου πληροφόρησε, μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 27ης Ἰουνίου 1979, τόν Korter ὅτι ἡ αἴτησή του δέ συνιστοῦσε ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐπειδή δέν πληροῦνταν οἱ προϋποθέσεις πού προβλέπει ἡ διάταξη αὐτή. Ἡ ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή δέν εἶχε λάβει στήν περίπτωση αὐτή καμιά ἀπόφαση πού νά τόν ἀφορᾶ καί δέν μποροῦσε, στό πλαίσιο μιᾶς διαδικασίας πού δέν προβλέπεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί πού προσδιορίζει σαφῶς τήν ἀρχή πού εἶναι ἐξουσιοδοτημένη νά προβεῖ στήν ἐπιλογή, νά θεσπίσει ἕνα μέτρο πού προβλέπεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979, πού εἶχε πληροφοριακό ἁπλῶς χαρακτήρα καί δέν ἀποτελοῦσε ἀπόφαση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἦταν ὑπογεγραμμένο ἀπό τόν ἁρμόδιο ὑπάλληλο.

II — Ἔγγραφη διαδικασία

Ὁ Korter ἄσκησε τήν παρούσα προσφυγή στίς 25 Σεπτεμβρίου 1979.

Τό Συμβούλιο, καθ' οὗ, κατέθεσε στίς 6 Δεκεμβρίου 1979 χωριστό δικόγραφο, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91 πρώτη παράγραφος τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, μέ τό ὁποῖο ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ, χωρίς νά εἰσέλθει στήν οὐσία, ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς καί νά τήν ἀπορρίψει ὡς ἀπαράδεκτη. Ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε τίς παρατηρήσεις του ἐπί τῆς ἐνστάσεως τοῦ Συμβουλίου μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στίς 30 Ἰανουαρίου 1980. Μέ διάταξη τῆς 13ης Φεβρουαρίου 1980, τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα) ἀποφάσισε νά συνεκδικάσει τήν ἔνσταση μέ τήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως καί ἐπιφυλάχθηκε ὡς πρός τά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία ἀκολούθησε κατόπιν κανονική πορεία.

Τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα), κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητῆ δικαστῆ καί ἀφοῦ ἄκουσε τό γενικό εἰσαγγελέα, ἀποφάσισε νά προχωρήσει στήν προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Κάλεσε πάντως ἀφ' ἑνός μέν τό Συμβούλιο νά τό πληροφορήσει ἐγγράφως σχετικά μέ τό ποιά συνέχεια δόθηκε στή δημόσια γνωστοποίηση καί γιά ποιό λόγο δέν ἔκανε τελικά δεκτή καμιά ἀπό τίς ὑποψηφιότητες πού τοῦ ὑποβλήθηκαν σύμφωνα μέ τήν ἀνακοίνωση πρός τό προσωπικό τῆς 11ης Αὐγούστου 1978, ἀφ' ἑτέρου δέ τόν προσφεύγοντα νά διευκρινίσει ἐγγράφως ποιό εἶναι τό ἀντικείμενο τῆς ἀποφάσεως πού ζητᾶ μέ τήν προσφυγή του καί τί συμφέρον ἔχει γιά τήν ἀπόφαση αὐτή. Οἱ διάδικοι ἀνταποκρίθηκαν καί οἱ δύο στήν πρόσκληση αὐτή μέσα στήν προθεσμία πού τούς τάχθηκε.

III — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ὁ *προσφεύγων* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

α) νά ἀπορρίψει τήν ἔνσταση ἀπαραδέκτου πού προτάθηκε κατά τῆς προσφυγῆς,

β) νά καταδικάσει τό Συμβούλιο νά ἀποφανθεῖ μέ ἀπόφαση ὑποκείμενη σέ ἔνδικα μέσα ἐπί τῆς αἰτήσεως ἀλλαγῆς τοποθετήσεως πού ὑποβλήθηκε στίς 27 Σεπτεμβρίου 1978,

γ) νά καταδικάσει τό Συμβούλιο στά δικαστικά ἔξοδα.

Τό *Συμβούλιο* ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

α) νά κηρύξει τήν προσφυγή ἀπαράδεκτη,

β) νά τήν ἀπορρίψει ἐν πάση περιπτώσει ὡς ἀβάσιμη,

γ) νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων σύμφωνα μέ τίς ἰσχύουσες διατάξεις.

IV — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία

Α — Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

Τό *Συμβούλιο* θεωρεῖ τήν προσφυγή ἀπαράδεκτη γιά διάφορους λόγους.

α) Ἔλλειψη ἀντικειμένου

Ἡ ἀρνητική θέση πού ἔλαβε ὁ γενικός γραμματεύς τοῦ Συμβουλίου στίς 27 Ἰουνίου 1979 δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς πράξη πού θίγει τά συμφέροντα τοῦ προσφεύγοντος, ἀφοῦ ἡ αἴτηση ἀλλαγῆς τοποθετήσεως τοῦ προσφεύγοντος εἶχε ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἀποφάσεως τῆς διοικήσεως στίς 6 Φεβρουαρίου 1979.

Ἡ ἀνακοίνωση τοῦ γενικοῦ γραμματέως δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ ὡς ρητή ἀπόρριψη τῆς αἰτήσεως μεταθέσεως: συνιστοῦσε ἁπλῶς τήν ἐπιβεβαίωση ὅτι τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979 εἶχε ὑπογραφεῖ ἀπό τόν ἁρμόδιο ὑπάλληλο καί δέν ἀποτελοῦσε στή συγκεκριμένη περίπτωση παρά μιά ἁπλή διοικητική ρύθμιση.

Δέν μπορεῖ ἄλλωστε νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ προσβαλλόμενη ἀπόφαση ὑπάγεται στό ἄρθρο 90 δεύτερη παράγραφος τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως γιά τό λόγο ὅτι ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή «παρέλειψε νά λάβει μέτρο πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό»: ἀπόφαση εἶχε ἤδη ληφθεῖ καί ἡ προσφυγή ἀποτελοῦσε ἀπόπειρα νά ἐπιτευχτεῖ ἡ ἔκδοση δεύτερης ἀποφάσεως στήν ἴδια ὑπόθεση.

β) Ἔλλειψη ἔννομου συμφέροντος

Ἂν τό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979 ἀποτελοῦσε, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ προσφεύγων, πράξη πού θίγει τά συμφέροντά του, θά μποροῦσε νά ἀσκήσει προσφυγή κατά τῆς πράξεως αὐτῆς. Σύμφωνα ὅμως μέ τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἀπορρίπτεται ὡς κενό περιεχομένου τό αἴτημα νά κηρυχτεῖ ἀντικανονική μιά διοικητική πράξη καί νά ὑποχρεωθεῖ ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή νά τήν ἐπαναλάβει, ἂν τό μέτρο αὐτό δέν πρόκειται νά ὠφελήσει τόν προσφεύγοντα.

Ἀντίθετα, τό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979, ἂν καί δέν εἶχε παρά πληροφοριακό χαρακτήρα, ἐν τούτοις ἦταν ὑπογεγραμμένο κατά τόν προσήκοντα τύπο. Τυχόν «ἀπόφαση» ἐπομένως τῆς ἁρμόδιας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς δέ θά εἶχε ἀντικείμενο.

Ἡ προσφυγή περιορίζεται στό αἴτημα νά καταδικαστεῖ ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή νά λάβει ἀπόφαση πού νά ὑπόκειται σέ ἔνδικα μέσα. Ὁ προσφεύγων δέν μπορεῖ νά πετύχει στήν καλύτερη περίπτωση παρά μιά ἀπόφαση πού θά ἐπαναλαμβάνει, μέ ἄλλη μορφή, τήν ἀπάντηση πού ἔχει ἤδη λάβει στήν ἔνστασή του, πράγμα πού δέν ἔχει νόημα. Ἕνα μέλος τοῦ προσωπικοῦ δέν ἔχει δικαίωμα νά ἀπαιτήσει ἀφηρημένα τήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, χωρίς νά ἰσχυριστεῖ συγχρόνως ὅτι οἱ διατάξεις αὐτές ἐπηρεάζουν τά προσωπικά του δικαιώματα.

γ) Μή τήρηση τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως

Ἡ αἴτηση τοῦ προσφεύγοντος τῆς 26ης Ἀπριλίου 1979, ἂν καί ἀπό τόν ἴδιο χαρακτηρίζεται ὡς «ἔνσταση σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως», δέν ἀποτελεῖ παρά μιά μορφή αἰτήσεως, ὅπως οἱ αἰτήσεις πού ὁποιοσδήποτε ὑπάλληλος μπορεῖ ὁποτεδήποτε νά ἀπευθύνει πρός τήν ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή. Δέν εἶναι δυνατό νά συνιστᾶ ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90, ἀφοῦ δέν πληροῦται καμιά ἀπό τίς δυό προϋποθέσεις πού ἀπαιτοῦνται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως: στήν προκειμένη περίπτωση δέν ὑπάρχει οὔτε ἀπόφαση τῆς ἁρμόδιας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς πού νά θίγει τά συμφέροντά του οὔτε παράλειψη τῆς ἀρχῆς αὐτῆς νά λάβει μέτρο πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό.

δ) Ἔλλειψη ὑλάβης

Οὔτε τό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979, πού εἶχε χαρακτήρα καθαρά πληροφοριακό, οὔτε τό σημείωμα τοῦ γενικοῦ

γραμματέως τοῦ Συμβουλίου τῆς 27ης Ἰουνίου 1979, ἡ ἀπόφαση δηλαδή ἐπί τῆς ἐνστάσεως, ἀποτελοῦν διοικητικές πράξεις πού θίγουν τά συμφέροντα τοῦ προσφεύγοντος. Ἡ διαδικασία ἐπομένως τῆς προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου εἶναι χωρίς ἀντικείμενο.

Ἀποκλείεται ἐξάλλου ἡ ὕπαρξη ὁποιασδήποτε δυσμενέστερης μεταχειρίσεως τοῦ προσφεύγοντος ἔναντι τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων, ὅσον ἀφορᾶ τή θέση του.

Ὁ *προσφεύγων* ἀμφισβητεῖ τήν ὀρθότητα τῶν ἐπιχειρημάτων πού προβάλλει τό Συμβούλιο γιά νά στηρίξει τήν ἔνστασή του περί ἀπαραδέκτου.

α) Ἀντικείμενο τῆς διαφορᾶς

Ἡ ρητή ἄρνηση τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Συμβουλίου νά λάβει ἀπόφαση πρέπει νά ἑρμηνευτεῖ εἴτε ὡς παράλειψη λήψεως μέτρου πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως εἴτε ὡς ρητή ἀπόρριψη τῆς αἰτήσεως μεταθέσεως τοῦ προσφεύγοντος. Ὁ προσφεύγων δέν προσέβαλε τήν ἀπόφαση τοῦ γενικοῦ γραμματέως ἐπί τῆς ἐνστάσεώς του, ἀλλά τή ρητή ἄρνηση λήψεως ἀποφάσεως ἐπί τῆς μεταθέσεως.

Δέν μπορεῖ νά γίνει δεκτή ἡ ἄποψη τοῦ Συμβουλίου, ἡ ὁποία ἀντικρούεται ἀπό τά ἔγγραφα πού περιέχονται στό φάκελο τῆς ὑποθέσεως καί σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ αἴτηση μεταθέσεως τοῦ προσφεύγοντος εἶχε ἤδη κριθεῖ μέ τήν ἀνακοίνωση τῆς διοικήσεως τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979: ἀφ' ἑνός μέν ἐξουσιοδοτημένος νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν αἰτήσεων μεταθέσεως τῆς κατηγορίας Α ἦταν μόνο ὁ γενικός γραμματεύς, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἄν ἡ ἐπιστολή τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979 δέν ἔχει, ὅπως ὑποστηρίζει τό Συμβούλιο, παρά μόνο πληροφοριακό χαρακτήρα, τότε δέν ἀποτελεῖ ἀπόφαση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀλλά ἁπλή πληροφορία χωρίς ἔννομα ἀποτελέσματα.

Ἡ ἁρμόδια ἀρχή δέν ἔκρινε ἐγκύρως ἐπί τῆς αἰτήσεως μεταθέσεως. Ὁ προσφεύγων δέν εὐθύνεται γιά τό γεγονός ὅτι ἡ διφορούμενη συμπεριφορά τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Συμβουλίου μπορεῖ ἐπίσης νά χαρακτηριστεῖ ὡς ρητή ἄρνηση τοῦ μέτρου πού εἶχε ζητήσει ὁ προσφεύγων. Ἄλλωστε ἡ ἄποψη αὐτή δέν ἐπηρεάζει τελικά τό ἀντικείμενο τῆς διαφορᾶς ἤ τό παραδεκτό καί τό βάσιμο τῆς προσφυγῆς.

Ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε τήν ἔνσταση, ὄχι ἐπειδή ἡ διοίκηση εἶχε διαφορετική ἄποψη ἀπό τή δική του, ἀλλά ἐπειδή «μέχρι τώρα δέν ἔχει ληφθεῖ ἀπόφαση ἐπί τῆς αἰτήσεως αὐτῆς ἀπό τήν ἁρμόδια ἀρχή σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως».

β) Ἔννομο συμφέρον

Ἡ ἄρνηση λήψεως ἀποφάσεως ἐπί τῆς αἰτήσεώς του ἀλλαγῆς τοποθετήσεως, ἄρνηση ἀρχικά σιωπηρή, στή συνέχεια ὅμως, μετά ἀπό τήν ἔνσταση τοῦ προσφεύγοντος, ρητή, ἀποτελεῖ κατά τόν προσφεύγοντα πράξη πού θίγει τά συμφέροντά του, καθ' ὅσον θίγεται ἡ νομική του κατάσταση.

Ὁ προσφεύγων ἔχει συμφέρον γιά τήν παροχή ἔννομης προστασίας στήν προκείμενη περίπτωση. Ἀντίθετα ἀπό τούς κατηγορηματικούς ἰσχυρισμούς τοῦ Συμβουλίου, ὁ προσφεύγων μπορεῖ νά ἐπιτύχει κάτι διαφορετικό ἀπό τήν «ἐπανάληψη μέ ἄλλη μορφή τῆς ἀπαντήσεως στήν ἔνστασή του»: τό ἴδιο τό Συμβούλιο παραδέχεται ὅτι ἡ ἀπάντηση τοῦ γενικοῦ γραμματέως στήν ἔνσταση πρέπει ὁπωσδήποτε νά ἔχει διαφορετική μορφή καί τό ζήτημα ἄν ἡ ἀπάντηση δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἀρνητική παραμένει ἀνοιχτό, ἀφοῦ, λόγω τοῦ ὅτι ὁ γενικός γραμματεύς δέν ἔχει παρέμβει στή διαδικασία, ἡ μόνη ἀρχή πού μπορεῖ νά ἔχει σφαιρική γνώση τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας δέν ἔχει ἀκόμα ἀσκήσει τήν ἐξουσία ἐκτιμήσεως τῆς καταστάσεως τήν ὁποία ἔχει.

Ὁ προσφεύγων ἔχει ἀναντίρρητα συμφέρον γιά τήν αὐτόνομη προστασία πού ἐξασφαλίζει ἡ ὀρθή ἐφαρμογή ἀπό τήν ἁρμόδια

γιά τούς διορισμούς ἀρχή τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, καί εἰδικότερα γιά τήν ἐξέταση τῆς αἰτήσεώς του περί μεταθέσεως ἀπό τήν ἄποψη τοῦ συμφέροντος τῆς ὑπηρεσίας καί μόνο καί χωρίς νά ληφθεῖ ὑπόψη ἡ ἰδιαγένειά του (ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως), γιά τήν αἰτιολόγηση τῆς ἀρνητικῆς ἀποφάσεως κατά τόν προσήκοντα τύπο (ἄρθρο 25) καί γιά τή λήψη ἀποφάσεως ἐπί τῆς ἐνστάσεώς του (ἄρθρο 90). Εἶναι σημαντικό γιά τή νομική του κατάσταση νά ληφθεῖ ἀπόφαση, ἡ ἐγκυρότητα τῆς ὁποίας νά ὑπόκειται σέ δικαστικό ἔλεγχο.

Ὁ προσφεύγων ἔχει συμφέρον νά ληφθεῖ θετική ἀπόφαση ἐπί τῆς μεταθέσεώς του, σύμφωνα μέ τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ ἀπόφαση αὐτή θά τοῦ ἐπιτρέψει νά ἀναπτύξει τίς γνώσεις του, τίς ἱκανότητες καί τά ἐνδιαφέροντά του σέ μιά νέα θέση. Τό συμφέρον αὐτό ὑφίσταται ἀκόμα, ἀφοῦ ἡ αἴτησή του δέν ἔχει ἀπορριφθεῖ οὔτε σιωπηρά οὔτε ρητά. Νέα ἔνσταση εἶναι ἀδιανόητη.

Τό συμφέρον τοῦ προσφεύγοντος γιά τήν ἀπόφαση ἐπί τῆς μεταθέσεώς του δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή λαμβάνει ὁρισμένα μέτρα πού ἐφαρμόζονται σέ τρίτους καί πού ἐμπεριέχουν ἀπόφαση ὡς πρός αὐτόν.

Τό συμφέρον τοῦ προσφεύγοντος νά ζητήσει τήν παροχή ἔννομης προστασίας θά ὑφίσταται καί γιά τό μέλλον: ὁ προσφεύγων ἔχει δικαίωμα νά ἀποτελέσουν οἱ μελλοντικές αἰτήσεις του ἀλλαγῆς τοποθετήσεως ἀντικείμενο ἀποφάσεων πού θά λάβει ἡ ἁρμόδια ἀρχή στό πλαίσιο τῶν ἄρθρων 7, 25 καί 29 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί σέ συμφωνία μέ αὐτά. Δέν εἶναι δυνατό νά ἐπιβληθεῖ στόν προσφεύγοντα νά περιμένει αἰώνια νά ληφθεῖ μιά ἀπόφαση ἐπί τῆς μεταθέσεως κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τήν ὁποία ὁ γενικός γραμματεύς ἀρνεῖται νά λάβει, ἤ κάποιο μέτρο ἐναντι τρίτου, τό ὁποῖο δέ θά τοῦ γνωστοποιηθεῖ ποτέ, σύμφωνα μέ τήν πρακτική τοῦ γενικοῦ γραμματέως.

Β — Ἐπί τῆς οὐσίας

α) Ἐπί τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως

Ὁ *προσφεύγων* ἰσχυρίζεται ὅτι τό Συμβούλιο στήν προκειμένη ὑπόθεση δέ λαμβάνει ὑπόψη του τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς 14ης Μαΐου 1962 περί καθορισμοῦ τῆς ἁρμόδιας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς ὅσον ἀφορᾶ τή γενική γραμματεία τοῦ Συμβουλίου (ABl. 1963, σ. 34. ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τόμ. 01/001, σ. 86), ὁ γενικός γραμματεύς ἀσκεῖ τίς ἐξουσίες πού ἀνατίθενται στήν ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή ὡς πρός τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 δεύτερο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως παρέχει στόν προσφεύγοντα τό δικαίωμα «νά ζητήσει νά μετατεθεῖ ἐντός τοῦ ὀργάνου του». Ἡ μετάθεση αὐτή ὑπόκειται σέ ἀπόφαση τῆς ἁρμόδιας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς.

Ἡ 189/78 ἀνακοίνωση πρός τό προσωπικό τῆς 11ης Αὐγούστου 1978 ἀφοροῦσε ρητά «αἰτήσεις ἀλλαγῆς τοποθετήσεως (μεταθέσεως)». Ἑπομένως ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή εἶχε προφανῶς τήν πρόθεση νά ἐξετάσει τίς δυνατότητες πού τῆς προσφέρονταν στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Στή συνέχεια ἀρνήθηκε, ἐσφαλμένα, νά ἀσκήσει τήν ἁρμοδιότητα πού τῆς παρέχεται ρητά ἀπό τή διάταξη αὐτή.

Τό ἄρθρο 7 ἐφαρμόζεται ἐν τούτοις στήν προκειμένη ὑπόθεση.

Τό συμπληρωματικό πρωτόκολλο διαπραγματεύσεων, πού συνάφθηκε στίς 5 Ἀπριλίου 1978 μεταξύ τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Συμβουλίου καί τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, προβλέπει στό σημεῖο IV («Μετακίνηση») ὅτι

κάθε διαθέσιμη θέση, ἐκτός ἀπό τίς θέσεις πού πρόκειται νά καλυφθοῦν μέ μετάθεση γιά λόγους ὑγείας καί ἀπό τίς θέσεις πού ἀναφέρονται στό σημεῖο III. 5 τοῦ παραρτήματος τοῦ πρωτοκόλλου διαπραγματεύσεων τῆς 12ης Ἰουνίου 1975, γνωστοποιεῖται στό προσωπικό μέ ἀνακοίνωση περί τῆς δυνατότητας μεταθέσεως, πού συνοδεύεται

ἀπό τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων καί πρόσκληση γιά τήν ὑποβολή ὑποψηφιοτήτων.

Ὁ ἱεραρχικά προϊστάμενος ἔχει τήν εὐχέρεια νά ἐπιλέξει εἴτε μεταξύ τῶν ὑποψηφίων πού ζητοῦν τή μετάθεσή τους κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἴτε ἐκτός τοῦ κύκλου αὐτοῦ. Ἡ ἐπιλογή αὐτή δέν μπορεῖ νά γίνει μέ ἄλλο κριτήριο ἐκτός ἀπό τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καί μόνο.

Τό πρωτόκολλο αὐτό δέν εἶναι δυνατό νά ἔχει τό χαρακτήρα διατάξεως τροποποιητικῆς τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί κυρίως δέν συνεπάγεται μεταβίβαση ἁρμοδιοτήτων.

Ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή ἑνός ὀργάνου καί τά συνδικάτα μποροῦν, στό πλαίσιο τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, νά περιορίζουν τίς ἁρμοδιότητές τους συνάπτοντας συμφωνίες ἤ νά ὑποβάλλουν τήν ἄσκηση τῶν ἁρμοδιοτήτων αὐτῶν σέ ὁρισμένες διαδικασίες. Οἱ συμφωνίες αὐτές πάντως δέν μποροῦν μέ κανένα τρόπο νά παραβιάζουν τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἤ νά τόν τροποποιοῦν. Μόνο τό Συμβούλιο, ὡς ὄργανο ἐξουσιοδοτημένο νά θεσπίζει κανονισμούς, ἔχει τήν ἐξουσία νά τροποποιεῖ τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Εἶναι ἐσφαλμένος ἐπομένως ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ὁ γενικός γραμματεύς δέν ἔχει πλέον δικαίωμα, ἀφότου τέθηκε σέ ἰσχύ τό συμπληρωματικό πρωτόκολλο διαπραγματεύσεων, νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῆς μεταθέσεως πού ζητᾶ ὁ προσφεύγων.

Τό γεγονός ὅτι ἡ διαδικασία πού θεσπίζεται ἀπό τό πρωτόκολλο δέν προβλέπεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως δέν ἀπαλλάσσει, ἀπό νομική ἄποψη, τό γενικό γραμματέα ἀπό τήν ὑποχρέωσή του νά λάβει ἀπόφαση σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1. Ἡ διαπίστωση ὅτι μετά τό πέρας τῶν διαφόρων φάσεων τῆς διαδικασίας αὐτῆς ὁ ἱεραρχικά προϊστάμενος δέν κάνει τελικά δεκτό κανέναν ὑποψήφιο, δέ μεταβάλλει σέ τίποτα τή νομική κατάσταση ὡς πρός τίς ἁρμοδιότητες τοῦ γενικοῦ γραμματέως, ὁ ὁποῖος στήν προκειμένη ὑπόθεση ἔπρεπε νά γνωστοποιήσει μέ αἰτιολογημένη ἀπόφαση στόν προσφεύγοντα ὅτι δέν ἔκανε δεκτή τήν αἴτησή του περί ἀλλαγῆς τοποθετήσεως. Μέ τήν ἀνακοίνωσή του τῆς 27ης Ἰουνίου 1979 ὅμως τό ἀρνήθηκε ρητά.

Ἀντίθετα μέ τήν ἄποψη πού ἐξέφραζε ὁ γενικός γραμματεύς στήν ἀνακοίνωση αὐτή, ἀπό τή νομολογία τοῦ Διακαστηρίου προκύπτει σαφῶς ὅτι τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἐφαρμόζεται σέ ὁποιασδήποτε φύσεως ἀλλαγή τοποθετήσεως.

Εἶναι ἐξάλλου ὁμοίως ἀπαράδεκτη ἡ ἄποψη, σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό ἄρθρο 7 δέν τροποποιήθηκε, ἀλλά ἁπλούστατα καταργήθηκε. Ἡ ἄποψη αὐτή ἔχει ὡς συνέπεια ὅτι καμιά μετάθεση δέν μπορεῖ πλέον νά γίνει στή γενική γραμματεία τοῦ Συμβουλίου κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 7.

Ἂν ἀντίθετα ὁ γενικός γραμματεύς θεωρεῖ ὅτι κατ' ἐφαρμογή τῶν συνδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 καί τῆς διαδικασίας πού προβλέπεται στό συμπληρωματικό πρωτόκολλο διαπραγματεύσεων δέν μπορεῖ νά λάβει παρά θετική ἀπόφαση, δηλαδή ὅτι δέν μπορεῖ νά λάβει ἀπόφαση παρά μόνο στήν περίπτωση πού ὁ ἱεραρχικά προϊστάμενος ἐπιλέξει ἕναν ἤ περισσότερους ὑποψηφίους, ἡ ἄποψη αὐτή ἀποτελεῖ βαριά παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητας μεταχειρίσεως. Δέ συμβιβάζεται μέ τήν ἀρχή τῆς νομικῆς ἰσότητας τῶν ὑπαλλήλων τό νά ὑπόκειται σέ προσφυγή μόνο ἡ ἀπόφαση πού ἀφορᾶ τόν ὑποψήφιο πού ἐπιλέχτηκε ἀπό τόν ἱεραρχικά προϊστάμενο, νά στεροῦνται δέ κάθε ἔνδικο μέσο ἤ βοήθημα οἱ ὑποψήφιοι πού δέν ἔγιναν δεκτοί, τά συμφέροντα τῶν ὁποίων θίγονται ἀπό τό γεγονός ὅτι δέν ἔγινε δεκτή ἡ αἴτησή τους.

Σύμφωνα μέ τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει παρά μιά μόνο ἐνιαία ἑρμηνεία τῆς νομικῆς ἔννοιας «αἴτηση μεταθέσεως». Βάσει τυχόν συμπληρωματικῶν διαδικασιῶν δέν μποροῦν νά συναχθοῦν ἀπό τίς ἴδιες νομικές ἔννοιες τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως διαφορετικά νομικά ἀποτελέσματα. Τελικά στήν ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή ἀπόκειται νά λάβει ἀπόφαση, θετική ἤ ἀρνητική, ἐπί τῆς αἰτήσεως μεταθέσεως.

Ἡ προσφυγή εἶναι βάσιμη λόγω τῆς ἀρνήσεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως νά ἐφαρμόσει τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἔστω καί μέ ἀρνητικά ἀποτελέσματα γιά τόν προσφεύγοντα.

Τό *Συμβούλιο* ἀμφισβητεῖ ὅτι τό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἐφαρμόζεται στήν προκειμένη ὑπόθεση.

Τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979, πού εἶχε ἁπλῶς πληροφοριακό χαρακτήρα καί ἀπευθυνόταν στούς ὑποψηφίους, δέν ἀποτελοῦσε παρά διοικητικό μέτρο στό πλαίσιο τοῦ συμπληρωματικοῦ πρωτοκόλλου διαπραγματεύσεων καί ὄχι ἀπόφαση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 ἤ ἀτομική ἀπόφαση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Μετά ἀπό τή σύναψη τοῦ συμπληρωματικοῦ πρωτοκόλλου διαπραγματεύσεων, ἡ διοίκηση εἰσήγαγε κάποια διαδικασία, μέ σκοπό νά ἐξασφαλίσει στούς ὑπαλλήλους πού εἶχαν ὑποβάλει τίς ὑποψηφιότητές τους γιά κάποια κενή θέση ταχύτερη πληροφόρηση ὡς πρός τά ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τους. Ἡ διοικητική αὐτή ἀνακοίνωση δέν θίγει τά δικαιώματα καί τίς ὑποχρεώσεις τῶν ὑπαλλήλων καί δέ χρειάζεται αἰτιολόγηση.

Στήν προκειμένη ὑπόθεση, ἡ διοίκηση γνωστοποίησε μιά δυνατότητα μεταθέσεως καί ζήτησε ἀπό τούς ἐνδιαφερόμενους νά ὑποβάλουν τήν ὑποψηφιότητά τους, ἐπρόκειτο δηλαδή γιά μιά προκαταρκτική διαδικασία καθαρά πληροφοριακοῦ χαρακτήρα. Ὁ ἴδιος ὁ προσφεύγων ἀποδέχτηκε τούς κανόνες τῆς διαδικασίας αὐτῆς, ἡ ὁποία προβλέπεται καί ἐπιβάλλεται ἀπό τό συμπληρωματικό πρωτόκολλο διαπραγματεύσεων.

Ἡ ἀναφορά στό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως δέ δικαιολογεῖται. Ἡ διάταξη αὐτή διέπει τήν τοποθέτηση, μέ διορισμό ἤ μέ μετάθεση, τῶν ὑπαλλήλων στίς θέσεις τους. Στόν ὑπάλληλο προσφέρεται ἡ δυνατότητα νά ζητήσει τή μετάθεσή του στό ἐσωτερικό τοῦ ὀργάνου στό ὁποῖο ἀνήκει, ἀλλά πρέπει νά ἀπευθύνει τήν αἴτησή του πρός τήν ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή. Στήν προκειμένη ὑπόθεση ὁ προσφεύγων δέν ὑπέβαλε τέτοια αἴτηση· ἁπλῶς ἐκδήλωσε πρός τόν προϊστάμενο τοῦ γραφείου προσωπικοῦ τό ἐνδιαφέρον του γιά τή θέση πού εἶχε κηρυχτεῖ διαθέσιμη μέ τήν ἀνακοίνωση 189/78 πρός τό προσωπικό. Ἀπό τό σύνολο τῶν περιστάσεων κάτω ἀπό τίς ὁποῖες ὑποβλήθηκε ἡ αἴτηση τοῦ προσφεύγοντος, καθώς καί ἀπό τήν ὀνομασία της καί τό περιεχόμενό της, προκύπτει ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά αἴτηση μεταθέσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία θά ἔπρεπε νά σταλεῖ ὄχι στόν ἱεραρχικά προϊστάμενο, ἀλλά στήν ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή, κάτω ἀπό τελείως διαφορετικές συνθῆκες.

Κατά συνέπεια, ἡ ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή δέν ἦταν ὑποχρεωμένη νά ἀπαντήσει στήν ἐπίδικη αἴτηση. Ἀφοῦ δέν ὄφειλε νά λάβει ἀπόφαση, δέν μπορεῖ νά τῆς καταλογιστεῖ ἡ σχετική παράλειψη.

6) Ἐπί τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως

Ὁ *προσφεύγων* ἐπικαλεῖται τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου τό ὁποῖο ἔκρινε, ὅταν κάποτε ἕνας ὑποψήφιος δέν ἔγινε δεκτός στίς ἐξετάσεις, ὅτι οἱ ἀντικειμενικοί λόγοι τῆς ἀρνήσεως καί ἰδιαίτερα τά κριτήρια τῆς ἐπιλογῆς πρέπει νά γνωστοποιοῦνται στό πρόσωπο ἡ ὑποψηφιότητα τοῦ ὁποίου ἀπορρίπτεται. Ἡ ἐλάχιστη αὐτή προϋπόθεση ἰσχύει καί γιά τίς μεταθέσεις τῶν ὑπαλλήλων πού ὑπηρετοῦν ἤδη στό Συμβούλιο.

Στήν προκειμένη ὑπόθεση κοινοποιήθηκε στόν προσφεύγοντα μιά ἀπόφαση τοῦ γενικοῦ γραμματέως πού δέν περιεῖχε καμιά αἰτιολογία. Ἐπειδή ἐπρόκειτο γιά ἀπορριπτική ἀπόφαση, ἄρα γιά πράξη πού ἔθιγε συμφέροντα, ἔπρεπε νά τηρηθεῖ τό ἄρθρο 25 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Τό *Συμβούλιο* ὑποστηρίζει ὅτι καμιά αἴτηση δέν ὑποβλήθηκε στήν ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή καί καμία ἀπόφαση δέν λήφθηκε βάσει τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πού θά ἔπρεπε νά ἀνακοινωθεῖ ἀμέσως καί ἐγγράφως στόν ἐνδιαφερόμενο ὑπάλληλο. Κατά συνέπεια

δέν πληροῦνται οἱ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 25.

Ἐν πάση περιπτώσει ἀπό τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου συνάγεται ὅτι ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή δέν ἔχει ὑποχρέωση νά αἰτιολογεῖ τίς ἀποφάσεις μέ τίς ὁποῖες δέν κάνει δεκτή κάποια ὑποψηφιότητα, ἐπειδή ἡ αἰτιολόγηση αὐτή μπορεῖ νά βλάψει τόν ὑποψήφιο.

γ) Ἐπί τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως

Ὁ *προσφεύγων* καταλογίζει στό γενικό γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τό γεγονός ὅτι ἔλαβε ἀπόφαση, ἀντί τοῦ Δικαστηρίου, ἐπί τῶν προϋποθέσεων τοῦ παραδεκτοῦ μιᾶς προσφυγῆς, μή ἀναγνωρίζοντας σέ μιά ἔνσταση τό χαρακτήρα της αὐτό καί θεωρώντας ὅτι ἡ ἀπάντησή του βρίσκεται σαφῶς ἐκτός τοῦ πλαισίου τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Στήν αἴτηση τοῦ προσφεύγοντος, τήν ὁποία ὁ ἴδιος χαρακτήρισε ρητά ὡς ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 καί τήν ὁποία ἄσκησε ἱεραρχικά δέ δόθηκε ἀπάντηση ἀπό τό γενικό γραμματέα ὡς ἔνσταση. Ἡ ἄποψη ὅτι δέν ὑποβλήθηκε στό γενικό γραμματέα ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 καί ὅτι οὔτε ἡ ἀπάντηση τῆς 27ης Ἰουνίου 1979 ἐμπίπτει στή διάταξη αὐτή συνιστᾶ νομική πλάνη.

Ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή ὀφείλει νά ἀπαντήσει στήν ἔνσταση πού χαρακτηρίζεται ρητά ὡς ἔνσταση σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἤ νά τήν ἀπορρίψει σιωπηρά. Δέν εἶναι δικό της θέμα νά ἀποφανθεῖ ἄν πρόκειται γιά ἔνσταση καί ἄν εἶναι παραδεκτή ἤ ὄχι ἡ προσφυγή κατά τῆς ἀπαντήσεως σέ ἔνσταση. Ἀπό τό ἄρθρο 91 παράγραφος 2 συνάγεται σαφῶς ὅτι ὁ ἔλεγχος αὐτός ἀνήκει στήν ἁρμοδιότητα τοῦ Δικαστηρίου καί μόνο. Ἡ ἀνακοίνωση τῆς 27ης Ἰουνίου 1979 ἀποτελεῖ ὑπέρβαση ἁρμοδιότητας καί εἶναι ἑπομένως παράνομη.

Σύμφωνα μέ τό *Συμβούλιο* τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ προσφεύγοντος τῆς 26ης Ἀπριλίου 1979 δέν ἔχει στήν πραγματικότητα τό χαρακτήρα ἐνστάσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως: ἡ διαδικασία πού ἀκολουθεῖται στήν προκειμένη ὑπόθεση διέπεται ἀπό τό συμπληρωματικό πρωτόκολλο διαπραγματεύσεων καί ἔχει καθαρά πληροφοριακό χαρακτήρα.

V — Προφορική διαδικασία

Ὁ προσφεύγων, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τό δικηγόρο Hornung, καί τό Συμβούλιο, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τό δικηγόρο Prüm, ἀνέπτυξαν προφορικά τούς ἰσχυρισμούς τους ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως κατά τή συνεδρίαση τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1980.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τή συνεδρίαση τῆς 29ης Ἰανουαρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 25 Σεπτεμβρίου 1979, ὁ Korter, ὑπάλληλος διοικήσεως στή γενική γραμματεία τοῦ Συμβουλίου, ἄσκησε προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητᾶ νά ὑποχρεωθεῖ ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή νά λάβει ἀπόφαση κατά τόν προσήκοντα τύπο ἐπί τῆς αἰτήσεως ἀλλαγῆς τοποθετήσεως πού ὑπέβαλε ὁ ἴδιος στίς 27 Σεπτεμβρίου 1978 κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως σχετικῆς ἀνακοινώσεως τῆς διοικήσεως.

2 Ἀπό τή δικογραφία προκύπτει ὅτι, καί τά γεγονότα αὐτά δέν ἀμφισβητοῦνται, στίς 11 Αὐγούστου 1978 ἡ γενική γραμματεία τοῦ Συμβουλίου δημοσίευσε στίς «ἀνακοινώσεις πρός τό προσωπικό» τήν ἀνακοίνωση 189/78 μέ τόν ἑξῆς τίτλο: «Αἴτηση ἀλλαγῆς τοποθετήσεως (μεταθέσεως)». Ἡ ἀνακοίνωση αὐτή πληροφοροῦσε τούς ὑπαλλήλους τῆς γενικῆς γραμματείας τοῦ Συμβουλίου ὅτι μιά θέση ὑπαλλήλου διοικήσεως 6αθμοῦ Α 7/Α 6 ἦταν κενή, προσωρινά γιά ἕνα χρόνο, στή γενική διεύθυνση Ε — διεύθυνση ΙΙΙ — διαπραγματεύσεις περί προσχωρήσεως. Ἀφοῦ περιέγραφε τά καθήκοντα καί τά ἀπαιτούμενα προσόντα, ἡ ἀνακοίνωση καλοῦσε τούς ἐνδιαφερόμενους ὑπαλλήλους νά ὑποβάλουν στή διοίκηση, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν προϊστάμενο τοῦ γραφείου προσωπικοῦ, αἴτηση ἀλλαγῆς τοποθετήσεως. Δεκτές θά γίνονταν μόνο οἱ ὑποψηφιότητες τῶν ὑπαλλήλων πού εἶχαν ἤδη τό 6αθμό Α 7/Α 6. Ἡ ἀνακοίνωση διευκρίνιζε ὅτι δέν ἦταν ἀναγκαία ἡ συμπλήρωση εἰδικοῦ ἐντύπου γιά τήν ὑποβολή τῶν ὑποψηφιοτήτων καί ὅτι ἀρκοῦσε ἕνα ὑπηρεσιακό σημείωμα συνοδευόμενο ἀπό ἕνα σύντομο 6ιογραφικό σημείωμα.

3 Κατόπιν τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε στίς 27 Σεπτεμβρίου 1978 στόν προϊστάμενο τοῦ γραφείου προσωπικοῦ αἴτηση ἀλλαγῆς τοποθετήσεως. Στίς 6 Φεβρουαρίου 1979 ὁ ὑπάλληλος αὐτός τοῦ ἔστειλε ἕνα ὑπηρεσιακό σημείωμα μέ τό ἑξῆς περιεχόμενο: «Σέ ἀπάντηση τῆς αἰτήσεώς σας περί μεταθέσεως στή γενική διεύθυνση Ε, διεύθυνση ΙΙΙ, 6ρίσκομαι στή δυσάρεστη θέση νά σᾶς πληροφορήσω ὅτι καμιά ὑποψηφιότητα δέν ἔγινε δεκτή».

4 Κατόπιν τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῆς, ὁ προσφεύγων ἄρχισε τήν ἀνταλλαγή ὑπηρεσιακῶν σημειωμάτων μέ τή διοίκηση, κατά τήν ὁποία ἀμφισβήτησε κυρίως τό δικαίωμα ὑπογραφῆς τοῦ συντάκτη τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς. Ὅταν ἡ διοίκηση τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀνακοίνωση εἶχε «καθαρά πληροφοριακό» χαρακτήρα (ἐπιστολή τῆς 19ης Μαρτίου 1979), ζήτησε ἐπίμονα, ὡς ἀπάντηση στήν αἴτησή του, μιά ἀπόφαση τῆς ἀρμόδιας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς πού νά ἔχει ἐκδοθεῖ κατά τόν προσήκοντα τύπο.

5 Ἀφοῦ τό αἴτημά του δέν ἱκανοποιήθηκε, ὁ προσφεύγων ὑπέβαλε στίς 26 Ἀπριλίου 1979 στό γενικό γραμματέα τοῦ Συμβουλίου ἔνσταση κατά τόν προσήκοντα τύπο, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, στήν ὁποία διατυπώνει ἕνα ἐναλλακτικό αἴτημα: νά γίνει δεκτή ἡ ὑποψηφιότητα πού εἶχε ὑποβάλει στίς 27 Σεπτεμβρίου 1978 ἤ τουλάχιστον νά λάβει ἡ ἀρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή μιά ἀπόφαση σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

6 Στήν άπάντησή του τῆς 27ης Ἰουνίου 1979 ὁ γενικός γραμματεύς τοῦ Συμβουλίου, ἐπικαλούμενος τό συμπληρωματικό πρωτόκολλο διαπραγματεύσεων πού συνάφθηκε στίς Βρυξέλλες στίς 5 Ἀπριλίου 1978 μεταξύ τοῦ γενικοῦ γραμματέως καί τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων τοῦ προσωπικοῦ (στό ἑξῆς θά ἀποκαλεῖται πρωτόκολλο τῆς 5ης Ἀπριλίου 1978 — τό κείμενό του δημοσιεύτηκε στίς «ἀνακοινώσεις πρός τό προσωπικό» 77/78 τῆς 14ης Ἀπριλίου 1978), πληροφόρησε τόν προσφεύγοντα ὅτι δέν μποροῦσε νά θεωρήσει τό ὑπηρεσιακό σημείωμά του ὡς ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, προσθέτοντας ὅτι «εἶναι σαφές ὅτι, ἄν ἡ ἁρμόδια γιά τούς διορισμούς ἀρχή δέν ἔλαβε ποτέ ἀπόφαση πού νά σᾶς ἀφορᾶ σχετικά μέ τό ζήτημα αὐτό, ὁπωσδήποτε δέν μπορεῖ νά παρέλειψε νά λάβει μέτρο πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό — στό πλαίσιο μιᾶς διαδικασίας α) πού δέν προβλέπεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί 6) πού σαφῶς ὁρίζει τό πρόσωπο πού εἶναι ἁρμόδιο νά προβεῖ στήν ἐπιλογή».

7 Ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ἐνστάσεως ὁ γενικός γραμματεύς ἐπιβεβαίωσε τήν ἀπάντηση πού εἶχε ἤδη δώσει ἡ διοίκηση, δηλαδή ὅτι ὁ ὑπεύθυνος τῆς ὑπηρεσίας προσωπικοῦ, στόν ὁποῖο εἶχε ἀπευθύνει ὁ προσφεύγων τήν ὑποψηφιότητά του, ἦταν ὁ ἁρμόδιος νά ὑπογράψει τό ἀπορριπτικό σημείωμα τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1979.

8 Ὁ γενικός γραμματεύς κατέληγε ὅτι τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ προϊσταμένου τοῦ γραφείου προσωπικοῦ πρός τούς ὑπαλλήλους πού εἶχαν ὑποβάλει τήν ὑποψηφιότητά τους στό πλαίσιο τῆς διαδικασίας πού ἄρχισε μέ τήν ἀνακοίνωση 189/78 ἦταν ἁπλῶς ἕνα ὀργανωτικό μέτρο στό πλαίσιο τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 5ης Ἀπριλίου 1978 καί ὄχι ἀπόφαση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τό ὁποῖο θεωρεῖ ὅτι δέν ἐφαρμόζεται στήν παρούσα ὑπόθεση.

9 Κατά τῆς ἀνακοινώσεως λοιπόν αὐτῆς τοῦ γενικοῦ γραμματέως ἄσκησε ὁ προσφεύγων, ἐμπρόθεσμα, τήν προσφυγή του, στήν ὁποία προβάλλει σειρά ἐπιχειρημάτων, πού ἀντλεῖ ἀπό τήν κακή ἐκτίμηση ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου τῶν ἄρθρων 7, 25 καί 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἰσχυρίζεται κυρίως ὅτι ἡ διαδικασία πού ἄρχισε μέ τήν ἀνακοίνωση 189/78 ἀποτελοῦσε διαδικασία μεταθέσεως κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἄρα ἔπρεπε νά ληφθεῖ αἰτιολογημένη ἀπόφαση σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 25 δεύτερη παράγραφος τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἐπειδή ἐπρόκειτο γιά ὑπάλληλο τῆς κατηγοριάς Α, ἡ ἀπόφαση αὐτή ἔπρεπε νά προέλθει ἀπό τόν ἴδιο τό γενικό γραμματέα τοῦ Συμβουλίου λόγω τῆς ἰδιότητάς του ὡς ἁρμόδιας ἀρχῆς γιά τούς διορισμούς τῆς κατηγορίας αὐτῆς τῶν ὑπαλλήλων, σύμφωνα μέ ὅσα ὁρίζει ἡ ἀπόφαση 63/9 τοῦ Συμβουλίου τῆς 14ης Μαΐου 1962 (ΑΒΙ. 1963, σ. 34, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. τόμ. 01/001, σ. 86). Κατά συνέπεια ὁ γενικός γραμματεύς, στήν ἀνακοίνωσή του τῆς 27ης Ἰουνίου 1979, παρέβη τό

καθῆκον του νά λάβει θέση, ἄν καί τοῦ εἶχε ὑποβληθεῖ κατά τόν προσήκοντα τύπο ἔνσταση σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ὁ προσφεύγων θεωρεῖ ὅτι τό πρωτόκολλο τῆς 5ης Ἀπριλίου 1978, πού ἐπικαλεῖται ὁ γενικός γραμματεύς γιά νά δικαιολογήσει τόν τρόπο ἐνέργειας τῆς διοικήσεως, δέν μπορεῖ νά ἀπομακρύνεται ἀπό τίς διατάξεις ἀναγκαστικοῦ δικαίου τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

10 Μέ χωριστό δικόγραφο, πού κατέθεσε σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 91 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, τό Συμβούλιο ἀμφισβήτησε τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς καί ζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ χωρίς νά ὑπεισέλθει στήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως. Ἀφοῦ ἔλαβε γνώση τῶν παρατηρήσεων τοῦ προσφεύγοντος, τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα) ἀποφάσισε, μέ διάταξη τῆς 13ης Φεβρουαρίου 1980, νά συνεκδικάσει τήν ἔνσταση μέ τήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως.

11 Τό Συμβούλιο ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο, ὡς κύριο αἴτημα τήν ἀπόρριψη τῆς προσφυγῆς ὡς ἀπαράδεκτης. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διαδικασία πού ἄρχισε μέ τήν ἀνακοίνωση 189/78 δέν ἀποτελοῦσε παρά «διοικητικό μέτρο» στό πλαίσιο τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 5ης Ἀπριλίου 1978, τοῦ ὁποίου τό μέρος IV (μετακίνηση) παράγραφος 1 προβλέπει ὡς ἑξῆς:

«Κάθε διαθέσιμη θέση,ἐκτός ἀπό τίς θέσεις πού πρόκειται νά καλυφθοῦν μέ μετάθεση γιά λόγους ὑγείας καί ἀπό τίς θέσεις πού ἀναφέρονται στό σημεῖο III. 5 τοῦ παραρτήματος τοῦ πρωτοκόλλου διαπραγματεύσεων τῆς 12ης Ἰουνίου 1975, γνωστοποιεῖται στό προσωπικό μέ ἀνακοίνωση περί τῆς δυνατότητας μεταθέσεως, πού συνοδεύεται ἀπό τήν περιγραφή τῶν καθηκόντων καί πρόσκληση γιά τήν ὑποβολή ὑποψηφιοτήτων.

Ὁ ἱεραρχικά προϊστάμενος ἔχει τήν εὐχέρεια νά ἐπιλέξει εἴτε μεταξύ τῶν ὑποψηφίων πού ζητοῦν τή μετάθεσή τους κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἴτε ἐκτός τοῦ κύκλου αὐτοῦ. Ἡ ἐπιλογή αὐτή δέν μπορεῖ νά γίνει μέ ἄλλο κριτήριο ἐκτός ἀπό τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας καί μόνο.

12 Τό Συμβούλιο ὑποστηρίζει ὅτι ὑπό τό φῶς τοῦ κειμένου αὐτοῦ οἱ ἀνακοινώσεις πρός τόν προσφεύγοντα εἶχαν «πληροφοριακό» ἁπλῶς χαρακτήρα καί δέν μποροῦν νά χαρακτηριστοῦν ὡς ἀποφάσεις κατά τήν ἔννοια τῶν ἄρθρων 7 ἤ 25 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

13 Ὅσον ἀφορᾶ τήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως, τό Συμβούλιο ἰσχυρίζεται ὅτι ἄσκησε νόμιμα τήν ἐξουσία ἐκτιμήσεως πού εἶχε ὡς πρός τίς ὑποψηφιότητες πού τοῦ εἶχαν ὑποβληθεῖ κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνακοινώσεως καί ὅτι ἡ ἀρνη-

τική ἀπάντηση πού δόθηκε στόν προσφεύγοντα δέ χρειαζόταν αἰτιολογία, ὅπως προκύπτει ἀπό πάγια νομολογία τοῦ Δικαστηρίου.

14 Σέ ἀπάντηση ἐρωτήματος πού ἔθεσε τό Δικαστήριο, τό Συμβούλιο δήλωσε ὅτι ἡ δημοσίευση τῆς ἀνακοινώσεως 189/78 προκάλεσε τήν ὑποβολή τεσσάρων ὑποψηφιοτήτων, ὅτι ἡ μία ἀπό αὐτές κρίθηκε ἀπαράδεκτη καί ὅτι οἱ τρεῖς ἄλλοι ὑποψήφιοι, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ προσφεύγων, ἄν καί συγκέντρωναν τίς τυπικές προϋποθέσεις, ἐν τούτοις δέν φαινόταν νά ἔχουν τά εἰδικά προσόντα πού συνδέονταν μέ τήν κατάληψη τῆς κενῆς θέσεως.

15 Ἡ ἐξέταση τῆς δικογραφίας καί τῶν ἐπιχειρημάτων πού προβάλλουν οἱ διάδικοι δείχνει ὅτι ἡ διαφορά προέρχεται κυρίως ἀπό τήν ἀβεβαιότητα πού ὑπάρχει ὡς πρός τή φύση τῆς προσφορᾶς πού δημοσιεύτηκε στήν ἀνακοίνωση 189/78, σέ σχέση μέ τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ ἀνακοίνωση αὐτή ἀφοροῦσε τή θέση ἑνός ὑπαλλήλου διοικήσεως πού θά ἦταν κενή προσωρινά γιά ἕνα χρόνο καί καλοῦσε τούς ἐνδιαφερόμενους ὑπαλλήλους νά ὑποβάλουν «αἴτηση ἀλλαγῆς τοποθετήσεως»· δεκτές πάντως θά γίνονταν μόνο οἱ ὑποψηφιότητες τῶν ὑπαλλήλων πού κατεῖχαν ἤδη θέση τῆς ἴδιας κατηγορίας καί τοῦ ἴδιου βαθμοῦ μέ τή θέση πού ἐπρόκειτο νά πληρωθεῖ. Σύμφωνα μέ τήν ἴδια ἀνακοίνωση, ἡ θέση αὐτή, πού σχετιζόταν μέ τίς ἐργασίες τοῦ Συμβουλίου στόν τομέα τῶν διαπραγματεύσεων περί προσχωρήσεως, ἀπαιτοῦσε εἰδικά προσόντα, ὅπως ἀναλυτική καί συνθετική ἱκανότητα, ὀργανωτικό πνεῦμα καί μέθοδο, ἱκανότητα προσαρμογῆς σέ νέα θέματα καί πολύ καλή γνώση γλωσσῶν.

16 Ἀπο τήν ἀνακοίνωση αὐτή ὡς σύνολο φαίνεται ὅτι τό θέμα ἦταν νά δοθεῖ σέ κάποιο ὑπάλληλο τῆς γραμματείας ἡ δυνατότητα νά δείξει τίς ἱκανότητές του σέ ἕναν τομέα δραστηριοτήτων ἐξαιρετικοῦ χαρακτήρα, γιά περιορισμένο χρονικό διάστημα καί χωρίς νά ἀλλάξει ἡ ὑπηρεσιακή του κατάσταση. Ἑπομένως εἶναι ἀμφίβολο ἄν ἀντικειμενικά ἡ ἀλλαγή τοποθετήσεως πού ἀναφέρεται στήν ἀνακοίνωση αὐτή ἀνταποκρίνεται στήν ἔννοια τῆς μεταθέσεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, πού ἀφορᾶ τίς μόνιμες τοποθετήσεις, οἱ ὁποῖες, λόγω τῆς μονιμότητάς τους, ἔχουν ἄμεση ἐπίδραση στίς προοπτικές σταδιοδρομίας τῶν ὑπαλλήλων. Ἡ ἀνακοίνωση πού ἀποτελεῖ τήν ἀρχική αἰτία τῆς διαφορᾶς εἶναι διφορούμενη ἀπό τήν ἄποψη αὐτή, ἀφοῦ, ἐνῶ ἀναφέρει τή δυνατότητα «μεταθέσεως», κινεῖ μιά διαδικασία πού δέν ἀνταποκρίνεται στίς προϋποθέσεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως γιά τίς κατά κυριολεξία μεταθέσεις. Ἡ ἀβεβαιότητα αὐτή διατηρήθηκε καί κατά τίς ἀλλεπάλληλες ἐνστάσεις τοῦ προσφεύγοντος μέχρι τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 27ης Ἰουνίου 1979, μέ τό ὁποῖο ὁ γενικός γραμματεύς ἀρνήθηκε νά ἀναγνωρίσει στή διαδικασία

πού ἄρχισε μέ τήν ἀνακοίνωση 189/78, παρά τή διατύπωση πού εἶχε χρησιμοποιηθεῖ, τό χαρακτήρα μιᾶς διαδικασίας μεταθέσεως κατά κυριολεξία.

17 Ἀπό τά ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι οἱ ἐνστάσεις τοῦ προσφεύγοντος δέν ἦταν ἀδικαιολόγητες, μέ τήν ἔννοια ὅτι διαμαρτυρόταν κατά τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὑπηρεσιακή κατάσταση τῶν ὑπαλλήλων μπορεῖ νά ἐπηρεάζεται ἀπό παράλληλες διαδικασίες γιά τίς ὁποῖες δέν ἰσχύουν οἱ ἐγγυήσεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Συγχρόνως ὅμως πρέπει νά ἀναγνωριστεῖ ὅτι δέν ἦταν σέ θέση νά ἀποδείξει τήν ὕπαρξη πράξεως πού ἔθιγε τά συμφέροντά του κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀκόμη καί ὅταν ἡ διοίκηση, μετά ἀπό τή δημοσίευση τῆς ἀνακοινώσεως 189/78, ἀποφάσισε νά μή λάβει ὑπόψη της καμιά ἀπό τίς ὑποψηφιότητες πού εἶχαν ὑποβληθεῖ. Ὅπως ὀρθά τόνισε τό Συμβούλιο, ὁ προσφεύγων δέν εἶχε καμία ἀξίωση γιά τή θέση γιά τήν ὁποία εἶχε ὑποβάλει τήν ὑποψηφιότητά του. Ἀφοῦ ἡ διοίκηση σταμάτησε τήν ἐπίδικη διαδικασία, ὁ προσφεύγων δέν ἔχει συμφέρον νά ἐπιτύχει τήν ἔκδοση ἀποφάσεως κατά τόν προσήκοντα τύπο στό πλαίσιο τῆς διαδικασίας αὐτῆς.

18 Ἀπό τά ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

19 Γιά τό διακανονισμό ὅμως τῶν δικαστικῶν ἐξόδων πρέπει νά ληφθοῦν ὑπόψη τά ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. Φαίνεται πράγματι ὅτι ἡ γένεση καί ἡ ἐξέλιξη τῆς διαφορᾶς εὐνοήθηκαν ἀπό τή στάση τῆς διοικήσεως τοῦ Συμβουλίου, ἰδιαίτερα ἀπό τή νομική ἀβεβαιότητα πού διατήρησε ὡς πρός τή φύση, ἀπό τήν ἄποψη τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τῆς δυνατότητας μεταθέσεως πού γνωστοποιοῦνταν μέ τήν ἀνακοίνωση 189/78 καί ἀπό τήν ἄρνησή της νά δώσει στόν προσφεύγοντα ὁποιαδήποτε ἐξήγηση γιά τούς λόγους τῶν ἐνεργειῶν της, οἱ ὁποῖοι δέν ἀποκαλύφθηκαν παρά μόνο κατά τή διάρκεια τῆς δίκης. Ὑπό τίς περιστάσεις αὐτές δέν εἶναι δυνατό νά καταλογιστεῖ στόν προσφεύγοντα ὅτι ἄσκησε προσφυγή ὡς ἀντίδραση κατά μιᾶς ἐνέργειας τῆς διοικήσεως πού δικαιολογημένα θεώρησε ὡς αὐθαίρετη ὡς πρός αὐτόν. Ἑπομένως πρέπει νά ἐφαρμοστεῖ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 3 δεύτερο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο «τό Δικαστήριο μπορεῖ νά καταδικάσει ἀκόμα καί τό νικήσαντα διάδικο στήν καταβολή πρός τόν ἀντίδικο τῶν ἐξόδων στά ὁποῖα ἀναγκάστηκε νά ὑποβληθεῖ, ἄν κρίνει ὅτι τά ἔξοδα αὐτά προκλήθηκαν χωρίς εὔλογη αἰτία ἤ κακοβούλως».

20 Ἑπομένως τό σύνολο τῶν ἐξόδων τῆς διαδικασίας πρέπει νά ἐπιβληθεῖ στό Συμβούλιο.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη.

2) Τό Συμβούλιο φέρει τό σύνολο τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, στά ὁποῖα συμπεριλαμβάνονται καί τά ἔξοδα τοῦ προσφεύγοντος.

Pescatore Touffait Due

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 26 Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ δεύτερου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ FRANCESCO CAPOTORTI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Ἡ παρούσα διαφορά ἔχει ὡς ἀντικείμενο τή διαδικασία μεταθέσεως ἑνός κοινοτικοῦ ὑπαλλήλου στό ἐσωτερικό ἑνός ὀργάνου. Τά περιστατικά μποροῦν νά συνοψιστοῦν μέ συντομία. Μιά ἀνακοίνωση πρός τό προσωπικό τῆς γενικῆς γραμματείας τοῦ Συμβουλίου, ἡ 189/78, μέ ἡμερομηνία 11 Αὐγούστου 1978, γνωστοποιοῦσε στούς ἐνδιαφερόμενους μόνιμους ὑπαλλήλους μέ βαθμό A 7/A 6 ὅτι μποροῦσαν νά ζητήσουν μετάθεση σέ μιά θέση πού εἶχε κενωθεῖ γιά ἕνα χρόνο στή γενική διεύθυνση Ε, διεύθηνση ΙΙΙ, σέ συνδυασμό μέ τίς ἀνάγκες τῆς ὑπηρεσίας ὡς πρός τίς διαπραγματεύσεις περί προσχωρήσεως νέων Κρατῶν μελῶν. Ὁ Korter ὑπέβαλε τήν ὑποψηφιότητά του στίς 27 Σεπτεμβρίου 1978, ἀλλά ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου

1 — Μετάφραση ἀπό τά ἰταλικά.